

Egy

A kezdet

rajzoló fáradtan üldögélt asztalánál, a késő éjszaka párlatai cseppfolyóssá tették gondolatait. Ceruzával kezében az előtte heverő üres lapra bámult, miközben lelkének óriási, mindent látó szeme lassan kinyílt. Felemelte a ceruzát, és anélkül, hogy valódi szemeit használta volna, élete legkülönösebb figuráját rajzolta a papírra.

Furcsa kis gnóm volt. Rózsaszín rövidnadrágban feszített, amire rálógott túl hosszú, gyűrött, kockás inge. A fején megfordított baseball sapka ült, lábán csillogó metálvörös papucsot hordott. A bőre sárgászöld volt, az arcáról, az inge felső gombjai mögül meg a nadrágja szára alól hosszú,

szürke szőrszálak tekeredtek elő. Szemei aprók voltak, fürgén, mohó ravaszsággal

villogtak ráncos bőrrel redőzött üregükben. Az orra egy hosszú, vastag cső volt, amit mintha egy erőszakos mozdulattal belenyomtak

volna arca puha masszájába, s a végén három apró luk rejtezett.

E cső vége szinte eltakarta a száját, ami kerek volt, becsukni nem tudta, és ha teljes erőből összeszorította, akkor is be lehetett látni szája üregébe. Fogai nem voltak, nyelve azonban kettő is, egy hosszú, vékony, lila, mindent kíváncsian megtapogató, és egy fekete, vastag, méltóságteljesen nyugodt.

Kezén egy zongoraművész ujjai voltak, de a hét ujj szinte körbeért a tenyere peremén.

A rajzoló különös tekintettel nézett művére. Ceruzája hegyével szórakozottan ütögetni kezdte ujjbegyét, mígnem véletlenül úgy megsúrta, hogy vére serkent, és a hirtelen fájdalom nyomában kibukkanó könnycseppel együtt a rajzra hullt.

A rajzoló indulatosan felugrott székéből, fogat mosott, és aludni tért.

Azon az éjjelen telt be a hold.

